

¹²akkor vigyázz: ne feledkezz meg az ÚRról, aki kihozott téged Egyiptom földjéről, a szolgaság házából! ¹³Az URat, a te Istenedet féld, őt tiszteld, és az ő nevére esküdj! ¹⁴Ne kövessetek más isteneket a körülöttetek levő népek istenei közül! ¹⁵Mert az ÚR, a te Istened, aki közöttetek van, féltőn szerető Isten: fölgerjed ellened az ÚRnak, a te Istenednek haragja, és kipusztít a föld színéről. ¹⁶Ne kísértsetek Isteneteket, az URat, ahogyan megkísértettétek Masszában. ¹⁷Tartsátok meg hűségesen Isteneteknek, az ÚRnak a parancsolatait, intelmeit és rendelkezéseit, amelyeket megparancsolt nektek.

Kedves Testvéreim!

Mai istentiszteletünk az úrvacsora ünnepe, hiszen ez elmúlt év novembere óta nem élhettünk evvel a szentséggel. Akik rendszeresen úrvacsoráznak nagyon nehezen viseltük ezt a kényszerű böjtöt. Mert mi is az úrvacsora? Luther azt mondja: Krisztus Urunk valóságos teste kenyérben és borban. És valóban, azok számára, akik komolyan veszik ezt az Isten közelségét jelenti, azt, hogy – ahogy énekeljük – itt az Isten köztünk.

De talán jó volt ez az időszak arra, hogy átgondoljuk, hogy fontos-e, és ha igen, akkor miért fontos számunkra ez a szentség. Bár előre nem tudhatták azok, akik kiválasztották a mai vasárnap, Szentháromság ünnepe alapigéjét, de nagyon aktuális.

Az alaphelyzet a következő: a zsidó nép, miután Isten kiszabadította őket Mózes segítségével Egyiptomból a Sínai-félszigeten eltölt 40 évet. Negyven év – nagyon hosszú idő, de büntetés volt ez az időszak. Annak a büntetése, hogy nem hallgattak Istenre, bár még az elején, látva a hatalmas csodákat – megfogadták, hogy soha nem hagyják el őt hűtlenül. És eltelik néhány hét, hónap, és máris visszafelé kacsingatnak, elfordulnak Istentől, és másba kezdenek bizakodni. Elfeledkeznek az Úrról, és elfeledkeznek az ígértekről.

Ejnye-bejnye, ez a buta nép, hogy lehet, hogy így elfelejtették azt, hogy Isten a tenyerükön hordozta őket. Hiszen látták a 10 csapást, a kezük érintette a ketté nyíló Vörös-tenger vízfalát, ették a minden reggel percre pontosan érkező mannat és fűrjeket. Itták a sivatagban a semmiből előtörő vizet –hát hogy lehetnek egyire vakok. Tapasztalhatták, hogy ott van Isten köztük. Látták a felhőt és a tűzoszlopot, amely előttük ment, amely vezette őket, és mégis más felé kacsingatnak, más után néznek. Hűtlenül elhagyják Istent, azt gondolva, hogy bezzeg másoknak milyen jó dolguk van.

A pusztai vándorlás – ez a sokat idézett történet – látszólag a zsidó nép kudarca, de valójában a mi kudarcunk. Mert nem csak ők, hanem mi is ugyanilyenek vagyunk. Nem vesszük észre, hogy „Itt az Isten köztünk”. Nem vesszük észre, hogy milyen jó dolgunk van.

A gyerekeknél egy bizonyos kor után, amikor a kamaszkorba érnek, a legtöbb esetben megkérdőjeleződnek olyan dolgok, amelyek addig természetesek voltak. Pl. hogy apa a legerősebb, anya ölelése pedig még a legrosszabb helyzetekben is vigaszt nyújt. Azután szépen jön sorra a méricskélés: bezzeg a másoknak... neki milyen jó fej szülei vannak. Ő mindent megkap, pedig hogyan beszél a szüleivel... én meg nem kapok semmit... talán nem kell folytatnom, ismerjük a kamaszkor érzésvilágát, ha mást nem saját tapasztalatunkból.

Igen, ilyenek vagyunk. Nem igazán tudjuk értékelni, amink van. Persze kinőjük a kamaszkort, de már nem lesz ugyanaz, már elveszik az az ősi bizalom, már megtörik valami, és függetlenedünk. Amire azt mondjuk, hogy jó dolog egészen addig, amíg gyereknap ide-vagy oda, már senki sem szólít minket úgy: kislányom, kisleányom.

És akkor, amikor már nincs ott a biztonságot adó szülői kéz, akkor látjuk meg, hogy mennyit kaptunk... és utólag köszönjük meg.

És ugyanígy vagyunk Istennel is. Onnan, hogy feltétel nélkül hiszünk, a kételkedésen át, eljutunk a tagadásig, a vádaskig: a hogyan engedheti meg ezt Istenig. Aztán megtapasztalva az elhagyatottságot, egy kicsit bölcsebben, talán addig is, mint Ady, hogy kimondjuk: Köszönöm, köszönöm, köszönöm.

A 40 éves pusztai vándorlás végén, Isten a következőket mondja népének: Amikor bevisz téged Istened, az ÚR arra a földre, amelyet esküvel ígért... és jó dolgod lesz, akkor vigyázz: ne feledkezz meg az ÚRról, aki kihozott téged Egyiptom földjéről, a szolgaság házából!

Elfeledkezni az Úrról – miért? Mert jó dolgunk van...

Igen, ott az ígért földjének kapujában, a 40 éves pusztai létet követően, egy – ahogy mondták – tejjel és mézzel folyó föld közelében – figyelmeztetést kapnak, emlékezz. Emlékezz rá, hogy milyen volt ez a 40 esztendő, emlékezz rá, hogy hogyan találtál rá Istenre, hogyan vezetett és tartott meg ebben a szörnyű időszakban, és ne feledkezz meg róla.

Fél év telt el mióta nem vehettünk úrvacsorát. Karácsony, húsvét, pünkösd teltek el a szentség nélkül.

Nekem nagyon hiányzott! Egy hosszú pusztai vándorlásnak tűnt ez az időszak. Amelyben sok minden próbára tett engem is. A járvány szorításában végig kellett gondolni, múltat, jelnet és jövőt egyaránt. Hol van ebben az egészben Isten?

¹³Az URat, a te Istenedet féld, őt tiszteld, és az ő nevére esküdj! ¹⁴Ne kövessetek más isteneket a körülöttetek levő népek istenei közül! ¹⁵Mert az ÚR, a te Istened, aki közöttetek van, féltőn szerető Isten: fölgerjed ellened az ÚRnak, a te Istenednek haragja, és kipusztít a föld színéről – olvassuk alapigénkben. És nehéz nekem most nem azt kihallana ezekből a sorokból, hogy vissza kellene fordulnunk az Istenhez, mert elfordultunk tőle. Mert jó dolgunk volt, és mi tékozló fiúként a saját utunkat jártuk, elfeledkeztünk róla. Magunkban okoztuk a szenvedést, magunk vagyunk a magunk sorsának megrontói azzal, hogy nem figyelünk eléggé az Istenre. Hogy nem látjuk meg azt a végtelen szeretetet, amellyel hozzánk fordul. Hogy nem látjuk meg, hogy Isten halálosan szeret bennünket. Hogy egyszülött fiát adta! Közénk jött!

A tanítványok ott voltak, érintették, beszéltek vele, csodákat éltek át. Nem csak felhő és tűzoszlop volt, hanem hús vér ember. És mi történik néhány nappal húsvét után: megyünk vissza halászni. És Jézus utánuk megy, és azt mondja: nem. Ti emberhalászok vagytok. Ti az én tanítványaim vagytok, attól, hogy nem vagyok már veletek fizikálisan, attól még jelen vagyok közöttetek. És tudjátok mit, hogy ezt megéreztek, kaptok Szentlelket. És pünkösöd napján félreérthetetlenül megérkezik az Isten lelke: Az UR közöttetek van!

És a tanítványok megértik – hogy Jézus sosem hagyta el őket. Elment ugyan, de ott van, kézzel foghatóan – ott van abban a kenyérben és borban, amelyre maga mondta: ez az én testem, ez az én vérem. A kezükkel érinthették őt, magukban zárhatták, betöltekezhetek vele. De nem csak ők, hanem azóta mi is. A Szentlélek ajándékként megélhetjük és átélhetjük az úrvacsorában, hogy itt az Isten köztünk.

Az úrvacsora Krisztus Urunk valóságos teste és vére kenyérben és borban.

Találkozni jöttünk ma Jézussal. És ez a találkozás megvalósulhat. Eddig sem kellett nélkülöznünk mert itt volt közöttünk igéjében, de most a fizikális találkozás is megvalósulhat.

Ez egy hihetetlenül nagy csoda. Azoknak, akik már átérték valaha az úrvacsorában ezt, nem is kell bizonygatni, hiszen újra és újra erre vágyunk.

De most azoknak szeretném mondani, akikben nincs még meg ez az érzés: hogy próbáld meg. Készítsd fel a szívedet, bűnbánattal borulj le Isten előtt, és mond, amit a százados mondott Jézusnak: Uram, nem vagyok méltó arra, hogy hajlékomba jöjj... és hidd el, hogy ő ott lesz, ott lesz abban a falat ostyában, abban a cseppnyi borban.

Mert itt az Isten köztünk!

A mai napon átélhetjük ezt, ugyanakkor alapigénk arra is figyelmeztet, hogy ne akkor, amikor újra kinyílnak számunkra a világ, amikor – bemehetünk a tejjel és mézzel folyó földre – amikor véget ér ez a járványtól csendes, bezárkózó pusztai vándorlás, akkor se feledkezzünk meg Istenünkről, hanem keressük a vele való találkozás lehetőségeit. Sőt, keressük először ezt. Ahogyan Jézus mondta: keressétek először Isten országát és igazságát és minden más ráadásul adatik nektek. Megkapjátok! A mi több mint egy éves pusztai vándorlásunk végéhez közelítünk reménység szerint. De legalábbis időt kapunk, időt arra, hogy találkozhassunk egymással, hogy megérinthessük egymást, hogy meglelhessük egymást. De időt kapunk most arra is, hogy találkozhassunk a Szentháromság egy Istennel. A mindig közel lévő Atyával, az úrvacsorában valóságosan jelen lévő Fiúval, és a minket erősítő, és Istennél megtartó Lélekkel.

Így áldjon meg jelenlétével bennünket az Atya, a Fiú és a Szentlélek Szentháromság egy igaz Isten.